

6. Chương 06

Anh Vũ về.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nghe tiếng xe anh dừng trước cửa, Quý ròm vẫn thấy trong bụng mình giật thon thót. Nó ngồi im trong phòng, vờ đọc sách.

Quý ròm nghe tiếng chân anh bước ngang qua cửa phòng mình. Rồi tiếng động lịch kịch ở phòng bên cạnh. Một lát, tiếng chân anh Vũ bước ra nhà sau. Quý ròm mỉm cười: Chắc là anh đang đói bụng!

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Quý ròm chợt tắt ngấm. Nó sực nhớ giờ này bà đang giặt tấm drap liền than thầm một tiếng và co giò chạy xuống bếp.

Quả nhiên, vừa bước tới ngạch cửa, Quý ròm đã nghe tiếng anh Vũ thắc mắc:

- Bà ơi, tấm drap của cháu mới vừa giặt hôm qua đây mà!

Quý ròm nhìn qua khe cửa, thấy bà thủng thỉnh ngược lên, tay vẫn cầm bàn chải:

- Ủ, nhưng hôm nay nó đã khác rồi cháu ạ!

Đang lo lắng, Quý ròm cũng phải cố nén để khỏi phì cười khi thấy bà bắt chước thứ "ngôn ngữ bí hiểm" của nó.

- Khác là sao hở bà? - Anh Vũ ngơ ngác.

- Khác ghê là nó đã bị cháy mất một tẹo cháu ạ! - Bà đáp, cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Cháy ư? - Anh Vũ lộ vẻ hốt hoảng - Đâu, bà đưa cháu xem thử nào?

Bà xoay xoay tấm drap trong tay rồi bình tĩnh chìa chỗ thủng ra:

- Cháu xem đây này! Dù sao nó cũng chỉ cháy có một chút xíu thôi mà!

- Nhưng làm sao nó lại có thể cháy được?

- Có gì đâu! - Bà tặc lưỡi - Bà đem tấm drap đi ủi rồi đăng trí để chiếc bàn ủi nằm lì một chỗ, thế là chẳng mấy chốc bà nghe có mùi khét...

Quý ròm đứng lấp ló sau kẹt cửa, phập phồng theo dõi cuộc đối đáp. Đến khi nghe bà nhận tội thay mình, nó áp tay lên ngực và nhè nhẹ thở ra.

Nhưng anh Vũ đã làm nó cụt hứng. Anh nói, giọng chế giễu:

- Bà ơi, bà quên mất một điều là chẳng ai lại đi ủi một tấm drap đã được bọc vào nệm bao giờ!

Câu bắt bẻ bất ngờ của anh Vũ làm bà ngớ người ra. Cả Quý ròm cũng chưng hửng. Ừ nhỉ, người ta chỉ ủi những thứ vừa lấy từ dây phơi vào thôi! Có thể mà bà và nó cũng chẳng nghĩ ra!

- Thế nào hở bà, cháu nói có đúng không? - Anh Vũ tiếp tục trêu bà.

- Đúng cái tổ mẹ mày! - Bà sầm mặt, cau kỉnh vì bất lực.

- Bà đừng nổi cáu với cháu làm gì! - Anh Vũ mỉm cười - Chẳng nào cháu cũng biết tấm drap này không phải do bà làm cháy kia mà!

- Chính bà làm cháy đó cháu ơi! - Bà kêu lên một cách tuyệt vọng.

Tiếng kêu đầy xúc cảm của bà khiến anh Vũ khựng lại. Anh không tìm cách gheo bà nữa, mà gật đầu hạ giọng:

- Thôi được, thế thì cứ coi như chính bà làm cháy vậy!

Nói xong, anh lững thững quay mình bỏ lên nhà trên.

Vừa thấy anh dợm bước, Quý ròm đã nhón gót lao vụt về phòng. Nó vừa cầm lên cuốn sách, chưa kịp ngồi yên chỗ, anh Vũ đã bước vào.

Quý ròm không dám ngẩng mặt lên. Nó cúi đầu vào trang sách đặc nghet chữ, chẳng trông thấy gì.

- À, lại một phương pháp đọc sách mới! - Tiếng anh Vũ vang lên sát bên tai, đầy nhạo báng.

Quý ròm gồng mình ngồi im, cố đoán xem cái ý nghĩa gây hấn trong câu nói nằm ở đâu.

Anh Vũ lại cười:

- A ha, thế ra con người ta có thể xoay ngược cuốn sách lại mà đọc đấy!

Quý ròm cảm thấy đầu mình căng thẳng. Nó vẫn chẳng hiểu anh Vũ định nói gì. Mỗi một lúc, sau vài lần chớp chớp mắt, nó mới tẽn tò phát giác ra nó đang cầm ngược cuốn sách.

- Em cố tình xem ngược chứ bộ! - Quý ròm lúng túng chữa thẹn.

Giọng anh Vũ thản nhiên:

- Chẳng lẽ sau khi làm cháy một cái gì đó người ta cứ phải đọc sách ngược hay sao?

- Cháy cái gì kia? - Quý ròm vờ kinh ngạc.

- Dĩ nhiên là cháy tấm drap trắng! - Anh Vũ nhún vai - Anh không nghĩ là em còn làm cháy thêm một cái gì khác nữa!

Câu nói của anh Vũ rõ ràng là có ý bắt thóp, Quý ròm nghĩ, nhưng mình nhất quyết không để bị sập bẫy! Nó định ngoác mồm phản đối, thậm chí nó còn định gào lên thảm thiết ra vẻ ta đây vô cùng oan ức, nhưng đến phút chót nó bỗng ngẩn ngừ. Lu loa an vạ theo kiểu đó có cái gì không tự nhiên và nhất là không hợp với tính cách của Quý ròm. Tất nhiên Quý

ròm rất muốn chạy tội, nhưng chối đây đây trước một sự việc đã rõ mười mười là điều nó không làm được.

Và lại trong chuyện này, Quý ròm không muốn trút gánh nặng lên vai bà. Xưa nay, bà vẫn bao che cho Quý ròm. Nói chung lần nào cũng trót lọt. Duy có lần này, bà đã nói dối một cách khổ sở, lại còn bị anh Vũ trêu, thật tội cho bà quá!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Quý ròm đành buông một tiếng thở dài thườn thục:

- Đúng là em chỉ làm cháy mỗi tấm drap của anh thôi!

- Hay lắm! Cuối cùng thì em cũng tỏ ra là một con người dũng cảm!

Anh Vũ nói, không rõ thật lòng hay giễu cợt. Rồi anh hỏi, mắt nhìn đắm đắm vào mặt Quý ròm khiến nó cảm thấy nóng cả người lên:

- Nhưng làm sao em có thể làm cháy một tấm drap đang ở trên giường được?

Quý ròm khịt khịt mũi, bao giờ lúng túng nó cũng khịt khịt mũi:

- Em ấy à! - Nó chẳng tỏ ra vội vàng, không phải vì thích sự khoan thai mà chính là cố tình nấn ná để có thể sắp xếp những ý nghĩ thoát hiện ra trong đầu - Em đánh rơi một cái gì đó trên giường của anh. Một cái gì nhỉ? À, em nhớ rồi, một chiếc đinh ốc! Em đánh rơi một chiếc đinh ốc, và em tìm mãi không ra. Thế là em đành phải đánh diêm lên...

- Đoạn sau thế là quá rõ! - Anh Vũ đột nhiên cắt ngang - Que diêm tuột tay rơi xuống giường và tấm drap buộc phải bén lửa, như không còn cách nào khác, đúng không?

- Thì anh cũng đoán ra rồi đấy! - Quý ròm xuôi xị - Vấn đề ở đây là lỗi tay...

- Sai rồi! - Anh Vũ phản đối, vẻ như bất đắc dĩ - Vấn đề không phải ở chỗ lỗi tay, mà ở chỗ tại sao em lấy giấy kính mờ bao hết các bóng đèn lại để căn phòng trở nên tối đến mức phải đánh diêm lên!

Quý ròm thốt nhiên rùng mình như có một làn gió lạnh thổi qua. Nó nhìn lên các bóng đèn, mặt đực ra. Lúc này, đang vội vội vàng vàng, nó chỉ lo "phi tang" dưới đất, quên bém mất những "tang vật" trên cao.

- Ờ nhỉ, - Quý ròm tìm cách phá tan sự ngờ vực, nó nói mà miệng méo xệch - Em cũng chẳng rõ em bọc các bóng đèn này lại từ bao giờ!

- Có gì mà rõ với chả rõ! - Anh Vũ nheo nheo mắt - Em chỉ mới bọc lại sáng nay thôi, lúc em làm trò ảo thuật ấy! Bao giờ làm trò ảo thuật mà người ta chẳng cần một khung cảnh mờ mờ!

Quý ròm bất giác thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình. Nó cố nặn một vẻ mặt ngây thơ:

- Anh bảo trò ảo thuật nào kia?

Anh Vũ cười tươi như hoa:

- Em thật là chóng quên! Sáng nay ảo thuật gia Elvis Quý đến trình diễn ngay tại nhà ta, lại bán vé tới những hai ngàn đồng, chẳng lẽ em không nhớ một tí gì?

Suýt chút nữa thì Quý ròm đã té lăn quay ra đất. Nó chẳng hiểu bằng cách nào anh Vũ lại biết vanh vách những hành động của nó như thế. Chẳng lẽ bọn nhóc trong xóm tự nhiên lại phát khùng đến mức chặn anh lại dọc đường và kể hết mọi chuyện với anh?

- Đừng có mà trở mặt ra như thế! - Anh Vũ chậm rãi lên tiếng - Anh chẳng có tài phép gì đâu! Chỉ nhờ đọc tờ quảng cáo dán trước cổng, anh mới biết được sáng nay em làm gì thôi!

- Thôi rồi! - Quý ròm than trời trong bụng - Hóa ra mọi sự sở dĩ hỏng bét bẽ bẽ là do cái tờ giấy khốn kiếp này! Tự nhiên nó cảm thấy tay chân xụi

lơ, y như sắp chết. Càng ngẫm nghĩ nó càng giận cái thói đĩnh đoảng của mình kinh khủng. Nó giận lây cả Tiểu Long. Quý tha ma bắt cái thằng to xác này đi, lúc này ra về chỉ cần giơ tay ra một cái là bóc được ngay tờ áp-phích quảng cáo trước cổng, vậy mà nó cũng chẳng chịu nhớ ra cho!

- Như vậy là không phải em đánh rớt diêm xuống giường nữa chứ? - Anh Vũ hỏi, giọng đã thôi cười cợt.

Quý ròm không trả lời. Nó mím chặt môi, ngồi chết cứng trên ghế.

- Nghĩa là em đã tự tiện lấy tấm drap của anh để phục vụ cho những trò "thí nghiệm khoa học" dở hơi của em? - Giọng anh Vũ mỗi lúc một nghiêm khắc.

Quý ròm vẫn im lặng. Nó muốn nói một cái gì đó cho đỡ nặng nề nhưng chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Đằng nào thì nó cũng sai quấy đút đuôi đi rồi!

Anh Vũ hỏi nó bằng giọng của một quan tòa:

- Em có nhớ anh nói là anh sẽ làm gì nếu em còn phá hỏng đồ đạc của anh một lần nữa không?

- Nhớ! - Quý ròm khẽ cựa mình trên ghế.

- Anh sẽ làm gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Vứt tất cả những đồ lố cốc leng keng của em xuống hố rác!

Khi nói đến bốn chữ "lố cốc leng keng" mà anh Vũ thường dùng để chỉ các dụng cụ thân yêu của nó, Quý ròm tự nhiên cảm thấy cay cay nơi mũi và nó phải cố kiềm chế để không phát ra tiếng khụt khịt.

Anh Vũ vẫn chẳng tỏ vẻ gì động lòng. Anh trầm giọng:

- Thế nếu bây giờ anh thực hiện những lời anh nói thì sao?

Thoạt đầu, Quý ròm định tỏ thái độ anh hùng. Nó định đáp "Anh cứ việc!" nhưng chợt nhớ trong đồng dụng cụ của mình có cả hai chai bầu mới mượn của phòng thí nghiệm nhà trường, nó đâm chột dạ. Nếu để cho anh Vũ vứt tất cả đi thì biết nói sao với cô Kim Anh dạy hóa học, người đỡ đầu cho nó trong những vụ "thí nghiệm khoa học" như thế này. Thật là khó xử!

Nhìn vẻ lưỡng lự của Quý ròm, anh Vũ khẽ nhếch môi:

- Thôi được, nếu em không biết phải trả lời như thế nào thì anh sẽ thôi không vứt đồ của em nữa!

Quý ròm chưa kịp thở phào, anh Vũ đã nói tiếp:

- Nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì? - Quý ròm hoang mang hỏi.

- Em phải chép hai mươi lần câu "Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những trò nhảm nhí của tôi nữa!"

Câu nói của anh Vũ làm Quý ròm nóng ran cả ngực. Đã từng nhiều lần làm hỏng đồ đạc của anh, nay buộc phải hứa "không bao giờ lấy đồ của người khác", nó chẳng có gì phải phàn nàn. Điều đó dù sao cũng hợp lẽ công bằng. Nó chỉ tự ái chuyện anh Vũ dùng các từ "dở hơi" và "nhảm nhí" để chỉ những "thí nghiệm khoa học" của nó. Không, đó không phải là trò dở hơi hay nhảm nhí như anh Vũ nghĩ, cũng không phải là trò nghịch phá như bà vằn mắng! Đó là những trò chơi nghiêm túc! Quý ròm muốn kêu lên nhưng ngực nó cứ tức nghẹn như thể bị ai bóp chặt.

- Em không cần phải quyết định ngay bây giờ! - Tiếng anh Vũ nghe xa xăm như vọng lại đằng sau bức vách - Em có thể suy nghĩ trong vòng hai ngày. Tối ngày thứ ba em nộp những câu chép phạt cho anh!

Nói xong, anh Vũ quay mình bỏ đi, mặc Quý ròm sững người trên ghế
thần thờ đưa mắt trông theo.